

[Justitsministeren.]

hvorvidt han modtog anden offentlig støtte, og han oplyste ikke, at han for tiden var indsat i fængsel.

Da politiet på grundlag af hans egne oplysninger fik kendskab til forholdet, blev han anholdt og fængslet sigtet for bedrageri, således som det fremgår af den avisomtale, hr. Poulsgaard henviser til.

I det foreliggende tilfælde, hvor det drejer sig om en ung mand, der må karakteriseres som velbegavet, og som efter det, jeg her har oplyst, har vist vilje og evne til at gennemføre en krævende uddannelse, er tilladelsen til at følge uddannelsen uden for fængslet givet i overensstemmelse med de regler, der gælder for udgang inden for kriminalforsorgen. Men jeg finder det naturligvis yderst beklageligt, at en situation som denne har kunnet opstå. På den anden side må man være opmærksom på, at man bestandig vil komme ud for at skulle afveje den risiko for eventuelle misbrug, en udgangsordning kan medføre, over for de muligheder for en heldigt gennemført resocialisering, der ligger i ordningen. Det ville efter min mening være et unødigt tilbageskridt, hvis denne ulyksalige sag, det indrømmer jeg, skulle medføre almindelige konsekvenser, generelle konsekvenser, med hensyn til mulighederne for at give indsatte adgang til uddannelse også uden for anstalterne. Der kan imidlertid være grund til, at man søger at opstille yderligere garanti for, at sådanne ordninger ikke giver anledning til misbrug. Jeg er informeret om, at kriminalforsorgen allerede har taget dette spørgsmål op.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil gerne takke ministeren for et velvilligt svar. Men det centrale i mit spørgsmål er — det er måske mig, der ikke kan udtrykke mig tydeligt nok — at den unge mand, som vi her snakker om, var en af dem, vi kalder farlige forbrydere — det ses alene af den fængselsstraf, han fik — og det kan ikke være særlig betryggende for borgerne, at det kan lade sig gøre, at man kan rejse fra det ene fængsel til det andet, uden at nogen af de ansvarlige myndigheder aner, hvad den indsatte foretager sig.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg vil da takke hr. Poulsgaard for den

forståelse, der alligevel foreligger fra hr. Poulsgaards side for, at det altid er vanskeligt i de situationer både at prøve at resocialisere mennesker og føre dem tilbage til samfundet og så at fastholde den fornødne kontrol.

Det er rigtigt, at den pågældende unge mand begår et bedrageri ved at søge at få dette studielån, som han selvfølgelig er forpligtet til til sin tid — hvis han magter det, men han er forpligtet til det — at tilbagebetale, men jeg vil gerne understrege, at der ikke er tale om et tilfælde, hvor en indsat i et af vore fængsler begår alvorligere eller farligere kriminalitet under udgangen.

Arentoft (FP):

Jeg vil bare meget kort spørge justitsministeren, om det er justitsministeren bekendt, at den pågældende unge mand også fik kørselsgodtgørelse for at kunne passe sine studier i København.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Det er jeg bekendt med. Jeg kan oplyse, at den kørselsgodtgørelse, der blev ydet, var mindre end det beløb, det ville have kostet at give ham et månedskort med offentlige transportmidler — beløbet lå omkring det samme, men var lidt mindre.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Redegørelse af handelsministeren.

(Redegørelse nr. IV).

Handelsministeren (Nyboe Andersen):

Den energipolitiske debat, som skal finde sted i morgen, er den første lejlighed, folketinget får til en mere indgående og sammenhængende drøftelse af de energipolitiske problemer, som vort samfund vil være stillet over for i den kommende tid.

Man kan nok sige, at en sådan debat burde have fundet sted for år tilbage, for vi har jo længe vidst, at verdens energiresourcer ikke er ubegrænsede, vi har vidst, at vi brugte løs af reserverne i et tempo, som før eller senere måtte give problemer. Men det